

радостни възклицания; разказватъ, че депутатинътъ отъ Безансонъ, по име Лебланъ, умрѣлъ на мѣстото си отъ радостъ. Като че ли всички повѣрваха, че революцията ще трѣгне по мирния пѣтъ на съгласието на народа съ краля. Депутатитѣ испроводиха краля пѣша до палата, слѣдъ което стотина измѣжду тѣхъ трѣгнаха веднага за да извѣстятъ въ столицата радосната вѣсть за това примирение.

Тѣ бѣха радостно посрѣшнати. Белли, прѣдсѣдателя на Събранието, бѣше провъзгласенъ за парижски кметъ, а Лафейта, негова подпрѣсѣтателъ, за началникъ на *парижката милиция*, която той прѣдложи да се назове *народна гвардия*, съ което обобща мисълта за общегражданското въоръжаване. Събранието поиска възвръщанieto на Некера, на което крѣля склони.

Тѣй също склони той да изпълни желанието, изразено отъ градътъ Парижъ, да се яви тамъ лично; но това стана слѣдъ два дена прѣкарани въ нерѣшителностъ и въ съвѣтване съ умразнитѣ негови съвѣтници, което успѣ да поднови общото недовѣрие. Една жена вѣрно прѣдаде чувството на Парижанитѣ, като каза на Людовика XVI; „Ахъ! господарю, искрени ли сте вий? Нѣма ли пакъ тѣ да ви накаратъ да се промѣните.“

Впрочемъ, той бѣ посрешнатъ съ голѣми почести. Белли, като го привѣтсваше при влизанито му въ градътъ, каза: „Хенри IV бѣше си отвоювалъ народа; сега народътъ си отвоюва краля.“ Тия думи вѣрно прѣдаваха чувствата на тълпата, която мисляше че бѣше истрѣгнала Людовика XVI отъ влиянието на контрѣ-революционеритѣ. Въ градския домъ, той си накичи шапката съ трицветна кокарда; по прѣдложението на Лафайета бѣлия, стария цвѣтъ на Франция бѣше принадлеенъ при другитѣ два. „Тая кокарда ще обиколи свѣтътъ“ прѣдрѣче, — генерала патриотъ.

Радостта и умиленieto бѣха всеобща.